

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/408/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3512210533
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3512210533.4

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 11. septembra 2014, č.k. 6C/231/2012-90, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal zaplatenia sumy 125,- Eur z titulu majetkovej škody a sumy 330,- Eur z titulu nemajetkovej ujmy z dôvodu nečinnosti súdu v exekučnej veci na podklade zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len zákon č. 514/2003 Z. z.) a o trovách konania rozhodol tak, že odporcovi ich náhradu nepriznal. Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 1 a/, d/, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 3, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z., ako aj ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.). Súd prvého stupňa mal z vykonaného dokazovania za preukázané, dňa 09.01.2009 súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý, PhD. podal na tunajší súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 07054/08 zo dňa 21.08.2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16.09.2008 a vykonateľnosť dňa 19.09.2008. Exekučný súd poverením č. 5304*004904 zo dňa 16.01.2009 poveril súdneho exekútora vykonaním predmetnej exekúcie, pričom súdny exekútor dňa 13.05.2010 vrátil exekučnému súdu poverenie na vykonanie exekúcie v súlade s ust. § 60 Exekučného poriadku, nakoľko sa exekučné konanie skončilo vymožením pohľadávky oprávneného a jej príslušenstva ako aj trov exekučného konania. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal svoj nárok. V konaní nepovažoval za preukázané základné predpoklady pre skúmanie úradného postupu súdu vo veci udelenia poverenia pre vykonanie exekúcie na podklade rozsudku, ktorá bola vedená na exekučnom súde pod sp.zn. 5Er/6/2009. Z priloženého spisu zistil, že udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo vydané v 15-dňovej zákonnej lehote, teda nedošlo k žiadnemu porušeniu právnych predpisov súdom, resp. takému postupu súdu, ktorý by odôvodňoval podanie návrhu dotknutým účastníkom na náhradu škody podľa citovaného zákona. Okrem toho dôvodil, že navrhovateľ do skončenia dokazovania ani nepredložil žiaden relevantný doklad, že si svoj nárok riadne uplatnil u odporcu, hoci ho súd na to v rámci predvolania na pojednávania riadne vyzýval, keď ho žiadal, aby predložil všetky originály dokumentov súvisiacich s prejednávanou vecou. Prenášanie dôkazného bremena na odporcu, aby jeho súd vyzval na predloženie predmetného spisu, nemá podľa jeho názoru žiadnu oporu v zákone. Z týchto dôvodov sa podrobnejšie

nezaoberal meritom veci, ale návrh v celom rozsahu zamietol pre neunesenie dôkazného bremena navrhovateľom. O trovách konania rozhodol tak, že úspešnému odporcovi nepriznal náhradu trov konania, pretože si žiadne neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal navrhovateľ možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc ust. § 153b O.s.p. Ďalej poukázal na to, že predložil ako dôkaz o vzniku škody Znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave a namietal, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, z ktorého jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli navrhovateľom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Poukázal na to, že znalecký posudok preložil až po roku a pol od podania žaloby z dôvodu zložitosti jeho vypracovania, čo je zreteľný doklad o tom, že určenie výšky škody a jej jednotlivých zložiek je zložitou odbornou otázkou, ktorú súd nemôže vyriešiť sám prostredníctvom vykonávaných dôkazov. Vzhľadom na plynutie premlčacích dôb bol pritom navrhovateľ nútený uplatniť svoje nároky včas, a to aj v situácii, kedy vedel výšku škody určiť len odhadom a nebol priestor na získanie znaleckého posudku. V konaní tak podľa názoru navrhovateľa boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, preto bolo potrebné rozhodnúť v súlade so žalobným petitom. Okrem toho zdôraznil, že ak bol doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh navrhovateľa na prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho konania o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd prvého stupňa povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť, v súvislosti s čím poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/174/2014. Žiadal preto, aby krajský súd ako súd odvolací zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v návaznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd stotožňuje s vecne správnym odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v podrobnostiach poukazuje.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvého stupňa ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premís prvostupňový súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia dňa 16.01.2009, a to rozhodnutím o poverení, t.z. že k rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, pričom omeškanie predstavuje viac ako 6 mesiacov.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa, žiadne z týchto tvrdení sa nezakladá na pravde.

Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, navrhovateľ podáva žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie prostredníctvom súdneho exekútora na exekučný súd dňa 09.01.2009 a exekučný súd poverením zo dňa 16.01.2009 poveril súdneho exekútora vykonaním predmetnej exekúcie.

S prihliadnutím na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, v posudzovanej exekučnej veci nemohlo v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti o udelenie poverenia dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu, nakoľko tento rozhodol o žiadosti súdneho exekútora už v 6. deň po jej doručení, t.j. v rámci zákonnej 15-dňovej lehoty vyplývajúcej z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, a to vydaním poverenia na vykonanie predmetnej exekúcie. V tomto smere preto základné skutkové tvrdenie navrhovateľa v návrhu, v zmysle ktorého bol exekučný súd s rozhodovaním v omeškaní viac ako 6 mesiacov, rozhodne nemôže obstáť, vychádzajúc z čoho bol v konečnom dôsledku v celom rozsahu správny postup súdu prvého stupňa, ktorý dospel k záveru, že nárok navrhovateľa nie je dôvodný, a to s poukazom na jeho skutkové tvrdenia tvrdené v návrhu ako aj s poukazom na neunesenie dôkazného bremena na strane navrhovateľa v preskúmvanej veci.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávného úradného postupu v dôsledku prietahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prietahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy. Nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že vydanie poverenia na vykonanie exekúcie na základe žiadosti súdneho exekútora v lehote 6 dní od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na exekučný súd, v žiadnom prípade nemožno považovať za prietahy v súdnom konaní, ktoré by mohli viesť k vzniku uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy na strane navrhovateľa.

Preto odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou skutočnou škodou, prípadne ušlým ziskom, by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu tak, ako to predpokladá ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Z dôvodu nesplnenia prvého zákonného predpokladu zodpovednostného právneho vzťahu pritom odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa v prejednávanej veci nepovažoval za potrebné bližšie sa zaoberať uplatnenou škodou, preto by vykonanie dokazovania listinným dôkazom predloženým navrhovateľom - Znaleckým

posudkom č. 1/2014 vypracovaným Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, bolo nadbytočné.

V náväznosti na vyššie uvedené je potom nutné uviesť, že na to, aby sa ďalej súd mohol zaoberať prípadnou nemajetkovou ujmu, tak ako to predpokladá ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z., by v prvom rade muselo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Pokiaľ vychádzame zo základnej premisy, že k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo, nie je dôvod sa v prejednávanej veci zaoberať ani prípadnou výškou nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 citovaného zákona.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti zákonnej sudkyne, ktorej bola vec pôvodne pridelená na prejednanie, bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17NcC/392/2012-11 zo dňa 17. októbra 2012 tak, že sudkyňa Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom JUDr. Barbara Plaskurová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania danej veci. Po zmene zákonného sudcu bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudcovi súdu prvého stupňa JUDr. Andrejovi Stachovičovi, o ktorom nadriadený súd v ďalšom uznesení č.k. 17NcC/40/2014-69 zo dňa 04. júna 2014 rozhodol, že z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený nie je, keďže ani v jeho prípade nezistil dôvody zakladajúce takýto postup. V súčasnosti je vec opätovne pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi JUDr. Barbare Plaskurovej, o nezaujatosti ktorej už v konaní bolo nadriadeným súdom rozhodnuté, a to citovaným uznesením č. k. 17NcC/392/2012-11 zo dňa 17. októbra 2012. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z. z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p., hoci tak nemohol postupovať. V danom prípade boli aj podľa názoru odvolacieho súdu splnené predpoklady pre uskutočnenie pojednávania v neprítomnosti riadne predvolaných účastníkov. Uvedené vyplýva z toho, že odporca svoju neprítomnosť ospravedlnil a dôvod, pre ktorý navrhovateľ opakovane žiadal zrušiť nariadené pojednávanie, nebolo možné považovať za dôležitý s prihliadnutím na doterajší priebeh konania, v ktorom bolo rozhodnuté o nezaujatosti sudcov, ktorým bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie a zároveň opakovane aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania.

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja. Pokiaľ ide o písomne vyjadrenie odporcu k podanému návrhu, toto síce navrhovateľovi nebolo doručené, súd prvého stupňa však opakovaným nariadením pojednávania vo veci vytvoril dostatočné predpoklady pre oboznámenie sa s predmetným vyjadrením. V tejto súvislosti treba rovnako zdôrazniť, že súd prvého stupňa svoje rozhodnutie vo veci založil na iných dôvodoch, než ktoré tvoria predmet vyjadrenia odporcu k návrhu. Odhliadnuc od uvedeného musí byť navrhovateľovi podstata argumentácie odporcu známa už z veľkého množstva iných súdnych konaní, v ktorých voči odporcovi uplatňuje nároky vyplývajúce z obdobného skutkového a rovnakého právneho základu a v ktorých mu vyjadrenie odporcu bolo doručené. Prvý termín pojednávania súd prvého stupňa vo veci vytýčil na 28.10.2013, pričom predvolanie bolo navrhovateľovi doručené dňa 07.10.2013 a toto pojednávanie bolo odročené za účelom rozhodnutia o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, ktorý súd prvého stupňa následne uznesením č.k. 6C/231/2012-45 zo dňa 07.11.2013 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Trenčíne

č.k. 5Co/435/2013-63 zo dňa 28. januára 2014 právoplatne zamietol. Obdobne súd prvého stupňa uznesením č.k. 6C/231/2012-179 zo dňa 20.01.2015 zamietol aj ďalší návrh na prerušenie konania doručený súdu prvého stupňa dňa 05.09.2014, t.j. pred druhým pojednávaním vo veci, ktorého termín bol vytýčený na 11.09.2014 a proti tomuto uzneseniu sa navrhovateľ taktiež odvolal. Zohľadniac uvedené nie je zrejmé, na základe čoho navrhovateľ v odvolaní namieta, že súd prvého stupňa o návrhu na prerušenie konania, ktorý navrhovateľ v priebehu konania podal celkovo dva krát v totožnom znení, nerozhodol osobitne, keď uznesenie o zamietnutí prvého návrhu na prerušenie konania bolo navrhovateľovi riadne doručené dňa 13.11.2013 a uznesenie o zamietnutí druhého návrhu na prerušenie konania dňa 04.02.2015, pričom navrhovateľ proti týmto rozhodnutiam zakaždým podal odvolanie. V danej súvislosti teda nedošlo k odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom, keď súd prvého stupňa rozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania samostatne a poskytol navrhovateľovi možnosť podať proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok, pokiaľ sa s postupom súdu prvého stupňa nestotožňoval, čo navrhovateľ aj urobil. Preto námietky navrhovateľa v tomto smere nemôžu obstáť. Druhý termín pojednávania bol vytýčený na 11.09.2014, pričom predvolanie bolo navrhovateľovi doručené dňa 27.08.2014, teda navrhovateľovi nebola súdom prvého stupňa odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní, pričom túto možnosť nevyužil ani po poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 07.10.2013, ako to vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa.

Zároveň odvolací súd na záver dodáva, že pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktorý súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú v značnom rozsahu zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodoch, ktoré sa z veľkej časti nevzťahujú na prejednávany prípad.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.